

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Внукова Н. М.

НДІПрЗІР НАПрНУ, м. Харків, Україна

За глобальним інноваційним індексом Україна має середній результат серед інших країн [4], що вимагає пошуку нових інструментів як технологічного розвитку, так і фінансового забезпечення цього процесу.

В умовах глобалізації постає необхідність активізації інноваційної діяльності при загальному стані погіршення впровадження інновацій, що, зокрема, обумовлено обмеженістю обсягів фінансових ресурсів. Отже, питання фінансового забезпечення розвитку інноваційних підприємств є актуальним, враховуючи дефіцит власних фінансових та високу вартість інвестиційних ресурсів.

Неодмінними складовими інноваційної діяльності є проведення науководслідницьких і дослідно-конструкторських робіт; створення інновацій та їх комерціалізація. Для розвитку інноваційного підприємства застосовується ресурсний підхід, в якому фінансове забезпечення відіграє пріоритетну роль.

Суттєвим гальмом зацікавленості в інноваціях є їх ризиковий характер, певний термін очікування одержання фінансового ефекту, тому при експертному оцінюванню перспектив впровадження інновацій відсутні гарантії, що знижує зацікавленість інвесторів.

А. Б. Почтовюком побудована система фінансового забезпечення інноваційної діяльності підприємства [2]. Виділені науковцем складові відображають основні напрями організації процесу фінансування інноваційної діяльності на підприємствах. Виокремлено такі форми фінансового забезпечення підприємств: самофінансування, бюджетне фінансування, кредитування, інвестування. Можливе використання і інших форм, наприклад, фінансового лізингу.

Але здебільшого використовуються поєднані форми, які бажано сполучити з інструментами державної підтримки інноваційного підприємництва через створення привабливих механізмів

упровадження нововведень шляхом удосконалення правового регулювання і стимулювання інноваційного розвитку всіх сфер економіки, а також захисту інтересів учасників інноваційної діяльності.

Для реалізації результативної інноваційної діяльності підприємства варто визначити резерви зростання інноваційної активності і посилити їх використання. Реалізація резервів потребує поступового запровадження нових технологій, зокрема, у сферах ресурсозбереження.

Проведений аналіз динаміки та структури джерел фінансування [1] довів, що вітчизняні підприємства для вирішення питань інноваційного розвитку здебільшого використовують власні кошти, основу яких становить прибуток. Фінансова криза, зниження кредитного рейтингу України, військовими діями негативно впливають на формування обсягів фінансування розвитку інноваційних підприємств. Також іноземні інвестори не зацікавлені за таких умов розвивати венчурний бізнес в Україні. Власні кошти підприємств продовжують займати більше 60 % обсягів фінансування інноваційної діяльності.

У теперішній час приватний сектор ще недостатньо вкладає коштів у дослідження для розробки нових технологій та ринкове освоєння інновацій. Перспективним є використання можливостей наукових центрів за умов державної підтримки, але діюче нормативне регулювання суттєво обмежує можливості розвитку цього напрямку. Але в епоху економіки знань та кризи компетентності потрібні технологічні, інфраструктурні, та інституційні зміни для посилення інноваційної діяльності, зокрема, інвестування приватних капіталів у науковотехнічну сферу.

Серед основних проблем, які стримують інноваційну діяльність в Україні, також виділяють недосконале нормативно-методологічне забезпечення. Тривалий період інноваційному законо-

давству України була властива певна фрагментарність та непослідовність, і незважаючи на те, що 2011 року був розроблений проект Інноваційного кодексу України [3], його розгляд гальмується, отже, потрібні спільні зусилля зацікавлених осіб у прийнятті цього кодексу, який би сприяв систематизації процесів у інноваційній сфері.

У результаті дослідження виділено ряд факторів, що сповільнюють розвиток інноваційної діяльності підприємств, для їх нівелювання необхідно удосконалити і систематизувати нормативне регулювання процесів інноваційної сфери та розробити дієві механізми саме стимулювання фінансового забезпечення розвитку інноваційних підприємств.

ЛІТЕРАТУРА

1. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
2. Почтовюк А. Б. Фінансове забезпечення інноваційної діяльності підприємств у сучасних умовах / А. Б. Почтовюк // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. 2016. № 3 (75) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : file:///E:/5урс/рфп/Nvpushk_2016_3_19.pdf.
3. Проект Інноваційного кодексу України. – Х.: Право, 2011. – 136 с.
4. National Association of Manufacturers [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nam.org>.

КОМПЬЮТЕРНОЕ МОДЕЛИРОВАНИЕ И УПРАВЛЕНИЕ МНОГОФАКТОРНЫМИ ПРОИЗВОДСТВЕННЫМИ ТЕХНОЛОГИЧЕСКИМИ ПРОЦЕССАМИ

Дик С.К., Хейфец И.М.

*Белорусский государственный университет информатики и радиоэлектроники,
г. Минск, Беларусь,
Алексеева Т. А.*

Полоцкий государственный университет, г. Новополоцк, Беларусь

Привлечение методов искусственного интеллекта предполагает использование интеллектуальных систем управления (ИСУ). В их основе лежит идея построения высокоорганизованных систем автоматического управления, базирующихся на использовании моделей переменной сложности и неопределенности, с выполнением таких интеллектуальных функций, присущих человеку, как принятие решений, планирование поведения, обучение и самообучение в условиях изменяющейся внешней среды.

Обучение – способность системы улучшать свое поведение в будущем, основываясь на прошлой экспериментальной информации о результатах взаимодействия с окружающей средой. Тогда самообучение – обучение системы без внешней корректировки, т.е. без указаний «учителя». В результате интеллектуальная система управления – такая система, в которой знания о неизвестных характеристиках управляемого объекта и окружающей среды формируются в процессе обучения и адаптации, а полученная при